

trjena, je vzplamtela z vso močjo. Ljudje so se dvignili ter odgovorili z drugim delom krščanskega pozdrava: »V resnici je vstal!« Množica se je nato razlila po ulicah Moskve

ter radostno vzklikala zmagoslavno izpoved vere: »Kristus je vstal!« in od vseh strani je prihajal potrjujoči odgovor: »V resnici je vstal!«

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

V štirindvajseti pomladi legla v grob. Od Device Marije v Pušavi smo prejeli: V petek, dne 27. aprila, smo na pušavskem pokopališču položili v prerani grob Jožico Lamprehtovo, p. d. Trnjekovo na Kumenju. V štirindvajseti pomladi ji je nelzprosa jetika uničila mlado življenje. Iskala je dvakrat zdravja na Goiniku na Gorenjskem, toda zaman. Vdano je prenašala vse trpljenje grozne bolezni, čeprav je vedela, da ne bo več ozdravela. Na zadnji poti so jo spremljale njene tovarišice. — Jožica, Tvoj prerani grob pokriva prvo pomladansko cvetje, ki so ti ga prinesli kot zadnji pozdrav Tvoji sorodniki in znanci. Ugasnile so za vedno Tvoje, vedno se smehljajoče oči. Tvoja duša pa je pohitela k Njemu, h kateremu si tako želela v dolgih mesecih bolezni, kjer boš pri Kraljici majnika praznovala letošnji maj. Spavaj sladko, srečna duša! Tvoje domače pa naj tolaži Bog!

Dobra posestnica in naša dolgoletna naročnica umrla. Pri Sv. Marjeti ob Pesnici je bila ob veliki udeležbi pokopana 73 letna posestnica železnikar Alojzija. V svojem zglednem življenju je vzgojila pet že preskrbljenih otrok. V njeno hišo že zahaja »Slov. gospodar« dolga leta. Na sedmini so zbrali pogrebci 100 din za novo bogoslovje. Blagi rajni svetila večna luč — preostali naše sožalje.

Bog je poklical k sebi blago učiteljico. Iz Jarenine v Slov. goricah poročajo: Po dolgoletnem hiranju se je preselila v nebeško družbo učiteljica gospa Franja Conč. Ves čas svoje učiteljske službe je poučevala v Jarenini nižji šolski razred, takrat še 60—80 učencev, saj je učiteljica-mati najboljša voditeljica posebno prvega razreda, ker je že od doma vajena spoznavati čutnost otroka, ga pravilno voditi in potpeti z njim. Pa je ta odlična učiteljica po 28 letih učiteljske službe zdravstveno oslabela, morala pred zdravniško komisijo in v bolezenski pokoj. Svoje zdravje, svoje moči je žrtvovala vzgoji in pouku šolske mladine in svojih otrok. Slednji čas tudi ni mogla več govoriti, samo besedo »Marija« je še po daljših presledkih izgovarjala in nato — spravižena z Bogom — mirno v Gospodu zaspala. Ljubi Bog ji daj večni mir in pokoj!

Dober sosed umrl v visoki starosti. Iz Starešincev poročajo: Zapustil nas je dober sosed Fe-konja Janez, posestnik v Stavenskem vrhu. Dočakal je lepo starost 84 let. Rajni je bil po materi brat g. kanonika J. Kaučiča. Bil je pravi katoliški značaj, skrben gospodar, dober mož svoje žene in blag oče svojim že preskrbljenim otrokom. Pretrpeti je moral vse mogoče človeške preizkušnje, katere je vsakokrat, vdan v božjo voljo, prenašal, zato je bila tudi

mirna in srečna njegova smrt. Dne 17. aprila je množica ljudstva spremljala rajnikove telesne ostanke na šentpetersko pokopališče. Tam smo ga položili zraven njegove žene, kjer naj oba mirno počivata do veselega vstajenja. V spominu bomo ohranili njegovo zgledno življenje! Žalujči rodbini naše sožalje!

Velika dobrotnica revežev umrla pri Sv. Rupertu v Slov. goricah. Letošnja silno huda zima je tudi pri nas povzročila marsikatero prezgodnjo smrt, četudi priletnih, pa bi še bili gotovo kako leto ostali pri nas. Ločiti se je morala dobra stara mati Terezija Zmavc od svojih dragih. Bila je teta g. župnika Jurija Zmavca, tukajšnjega rojaka in župnika na Remšniku. Vse njeno dolgo življenje — dočakala je 82 let — jo je dičila prelepa, a dandanes že bolj redka čednost, da je bila velika dobrotnica revežev. Vsakega je prav rada obdarovala, kolikor je mogla. Zato je bilo med sicer številnimi udeleženci pogreba mnogo tistih, ki so jo prišli spremljati na zadnji poti kot svojo nekdanjo veliko dobrotnico. V imenu vseh revežev in siromakov, ki so bili kdaj deležni darov iz njene predobre roke, kličejo dobri mamici v slovo: Ljuba naša mamica! Bog Vam stotero povrni vse mile darove, s katerimi ste lajšali in slajšali našo bedo! Bog z Vami!

Nenadna smrt ugledne in priljubljene trgovke. Prejani teden se je po Beltincih in okolici z bliskovito naglico raznesla vest, da je v mario-borski porodnišnici kmalu po hudi operaciji umrla gospa Minka Osterc, žena uglednega trgovca. Pokojnica je bila blagega srca, zato je njena smrt potrla ne samo domače, temveč mnogo ljudi, posebno študirajočo mladino, katerim je vedno in povsod rada pomagala z besedo in dejanjem. Njenega pogreba se je 17. aprila udeležilo mnogo ljudi, ki so jo s solzami v očeh spremljali v prerani grob beltinskega pokopališča. Naj počiva v miru, a užaloščenim preostali naše sožalje!

Potomec grofov Banfyjev, ki so zgradili turniško cerkev, umrl. V visoki starosti 85 let je po kratki in mučni bolezni v Turnišču mirno v Gospodu zaspal posestnik Franc Banfy. Pokojni je bil 40 let nepretrgoma v občinski službi kot poljski čuvaj in obenem zaprisežen cenilec na polju in travnikih povzročene škode. Ves ta čas je bil tudi urejevalec sejmišča. Ko so prvi-krat urejali katastrofo za našo občino, je ves čas prisostvoval razmejitveni komisiji in je o vsem vedel povedati marsikako veselo in zanimivo zgodbo. Po pokojnikovi trditvi in ustnem izročilu je bil potomec nekdanjih grofov Banfyjev, ki so zgradili našo staro cerkev. Pokojnik je bil

Kratke tedenske novice

Jugoslovanski oddelek na madžarskem velesejmu v Budimpešti je bil slovesno odprt dne 25. aprila. Slovesnosti je prisostvoval madžarski regent Horthy, člani madžarske vlade z grofom Telekyjem na čelu ter jugoslovanski trgovinski minister dr. Andres. Zgoraj omenjenega dne je sprejel regent Horthy našega ministra v avdience in mu je izročil najvišje madžarsko odlikovanje.

Dva dni je trajalo v minulem tednu v Parizu osmo in doslej najvažnejše zasedanje zavezniškega vrhovnega vojnega sveta, katerega so se udeležili prvič poljski in norveški zastopniki.

V francoskih vladnih krogih prevladuje mnenje, da bo izvedla Nemčija v kratkem oborožen napad proti Švedski, ker je odbila ta vse nemške zahteve, da bi dovolila pošiljati čez svojo ozemlje odrezani nemški vojski na Norveškem ojačenja.

Bivši angleški mornariški minister Duff Cooper je rekel na slavnostni pojedini družbe sv. Jurija v Londonu 24. aprila: »Vojna z vsemi posrskimi dogodki je pokazala, da je treba smatrati kot sovražnika celokupni nemški narod. Ta narod je bil tisti, ki je sam prostovoljno postavil sebi Hitlerja na čelo in on je tudi po 25 letih spravil svet v novo vojno.«

Angleškemu parlamentu predloženi in sprejeti državni proračun znaša 533 milijard dinarjev in je doslej v zgodovini največji, ki je bil predložen s strani kake vlade kakemu parlamentu.

Pogoj Anglije za trgovino s sovjetsko Rusijo je jamstvo, da Rusija ne bo zvišala svojega izvoza v Nemčijo.

Norveška Narodna banka je spravila svoje zlato na varno. Norveška vlada je sklenila, da smatra tudi angleški in francoski denar za zakonito plačilno sredstvo, enako kot norveška krona.

V od Nemcev zasedenem ozemlju na Norveškem je postavljen državni komisar, ki je podrejen neposredno kanclerju Hitlerju. Dekret o ustanovitvi komisariata ugotavlja, da je Nemčija v vojnem stanju z Norveško.

Po italijanskih vesteh je norveški kralj Haakon na severnem Norveškem, prestolonaslednik pa v nekem mestecu blizu švedske meje.

Po svetovni vojni je pošiljala Norveška v letih najhujše stiske za stradajočo Nemčijo hrano. Norvežani so sprejemali nemške žene in otroke na počitnice in okrevanje.

Norveški kralj Haakon je zavrnil da ne bo sprejela Norveška nobenih pogojev za mir, dokler bo le en nemški vojak na norveških tleh.

Angleško veleposlaništvo v Washingtonu je objavilo uradno izjavo, da bodo storile angleške oblasti vse, da olajšajo posledice pomorske zapore za Zedinjene države.

Ameriško vojaško poveljstvo je izdalo izjavo, da lahko odpremi pristanišče v Njujorku za primer mobilizacije dva milijona vojakov. To izjavo smatrajo kot tih opomin Amerike, ki bi takoj priskočile na pomoč zaveznikom v potrebi.

Letos poteka 150 let, odkar je umrl Amerikane Benjamin Franklin, iznajditelj strelavoda, ki je bil po prvotnem poklicu tiskar.

Vladarji so prepovedali uporabo premoga. V milijon letih se je pod zemeljsko skorjo napravil iz rastlin premog. Ni pa bil v vseh časih tako cenjen, kakor dandanes. V fevdalni Evropi so imeli premog za kurivo brez vrednosti. Angleški kralj Edvard I. je 1306 celo prepovedal kuriti z njim v Londonu peči, »ker je proti interesu zdravja«. Kraljica Elizabeta je za časa zasedanja parlamenta prav tako prepovedala kuriti s premogom v bližnjih hišah, da bi premogov smrad ne motil plemenitih lordov in njih gospa. — Tudi francoski kralj Edvard IV. ni bil prijatelj premoga. Tedanji učenci so celo dokazovali, kako strupeno gorivo je to. Vse do 19. stoletja je bil premog preziran, ko se je pa začela razvijati

Mogočni Jurij

Povest iz domačih hribov

Možje pa so govorili le o vsakdanjih rečeh in še besede niso rekli zaradi pridige kaj. Ko je prišel pozneje Blaž, dolgoletni Končnikov hlapec, domov, ga je Tilka poklicala na stran in ga je vprašala, kaj so gospod pridigali in če so v pridigi prijeli njenega moža. Stari Blaž je odločno odkimal in rekel, da so gospod pač tako na splošno govorili o pohujšljivih zakotnih plesih in da so se pri tem res na moč vneli; če so pri tem na koga merili, potem bi to moglo biti le, da so imeli v mislih Leše. Leše, vasica pod Homom, so bile namreč na slabem glasu, češ da hodi mladina tja plesat in ponočevat, ker je tam skoro vsako nedeljo in vsak praznik priložnost za to. Da bi bili gospod na Končnika merili, to ni mogoče, je zatrjeval Blaž.

Tudi sicer ni bilo v Šentanelu čuti, da bi bil kdo župnikovo pridigo obračal na Končnika. Šele ko je Jurij sam pred ljudmi pravil, kako je on pridigo razumel, in ko je sam jel brodit, so se našli taki, ki so mu eni iz hudobije, drugi zato, da bi imeli svoje norce, pritrjevali, češ da je jasno in gotovo: župnik ni nikogar drugega imel v mislih kakor prav Jurija Končnika. Nekaj zahrbtnoštev je njegov ponos še podžgalo, da je bil ves iz

sebe. Tilka ga je zaman opominjala, v torek je šel v mesto in na sodnijo. Tri tedne pozneje je bila razprava in, kakor je bilo pričakovati, je Jurij popolnoma pogorel. Več ko deset prič je bilo povabljenih, vse so pričale za župnika, za Jurija nobena. Juriju tudi advokat Hudnik, ki so ga ljudje imenovali »hudir«, ni mogel pomagati, čeprav je napel vse sile, da bi bil župnika potlačil. Sodnik je tožbo zavrnil in obsodil Končnika na plačilo vseh stroškov.

Ko je župnik tožniku še enkrat rekel, da mu še v sanjah ni prišlo na misel, da bi v pridigi meril na njega, da, niti vedel ni, da so pri Končniku sploh kdaj rajali, je Jurij zabrusil gospodu v obraz, da se laže. Župnik bi ga bil zaradi tega lahko tožil; pa ga ni, le to mu je rekel:

»Gospod Končnik, prevzetnost je že angele in ljudi spravila v pogubo. Napuh in sramota nista daleč vsak sebe.«

Končnik je prebledel, da je bil kakor zid, v notranjosti pa mu je vse vrelo od jeze.

Res, sramota ga je kmalu doletela. Šentanelci so bili že popreje vsi pokonci, da jim gre Jurij in jim dušnega pastirja vlačil pred sodišče; zdaj so mu vsi privoščili, da je pogorel in so se mu zasmehljivo režali v obraz. Po vsej dolini so ga imeli na jeziku. Ponosnega moža je to tako potrla, da je že jel praviti, da bi svojo gostilno

Botrice in botri!

Vabimo vas, da za svoje birmance že sedaj kupite primerne spominke. Najbolj nerodno je na dan birme se prerivati in na hitro kupovati. Oglejte si našo bogato izbiro molitvenikov, rožnih vencev, venčkov in drugih spominskih predmetov! Najugodnejše boste kupili te predmete v prodajalnah Tiskarne sv. Cirila: Maribor: Koroška cesta 5, Aleksandrova cesta 6 in Trg kralja Petra 6 ter v Ptuj: Slovenski trg 7.

strog in vesten uslužbenec, zato jo je toliko časa vršil. Naj mu bo lahka zemlja!

V najboljši dobi ga doletela smrt. Po daljši in mučni bolezni je umrl v starosti 34 let daleč poznani Motain Jožef, p. d. Dečarjev Pepi v šmartnem na Pohorju. Pogreb je bil 23. aprila dopoldne. Kako je bil imenovan pri-ljubljen, je dovolj pokazal pogreb, katerega se je udeležilo mnogo njegovih prijateljev, znancev in sorodnikov. Bil je veren fant. Pri grobu se je od njega poslovil z ganljivimi besedami posestnik Repolusk Henrik. Rajnemu ostani ohranjen časten spomin — materi, bratom in sestram pa naše sožalje!

Dobra žena in krščanska mati umrla v visoki starosti. Dne 23. aprila je pri Sv. Križu pri Rogaški Slatini na posledici pljučnice umrla Plevčak Roza, užitarica iz Ločendola. Stara je bila 80 let. Bila je vedno dobra žena in

krščanska mati. Vedno, tudi ob delavnikih je rada iskala utehe v cerkvi. Zapušča štiri preskrbljene otroke. Legla je v grob ravno na dan 13. obletnice smrti svojega moža, ki je podlegel steklini. Naj počiva v miru!

Svarilo vojaške oblasti pred vohuni

Generalni štab dravske divizijske oblasti svari pred sovražnimi vohuni vse državljane in zabičava posebno rodoljubnim Slovincem v sedanjih resnih ter nevarnih časih, naj bodo pazljivi na špijone ter agente, katerih je povsod dovolj. Višje vojaško opozorilo se glasi:

»Eno izmed glavnih stremiljenj sovražne obveščevalne službe je, da z vsemi sredstvi zanesne zmešnjavo med ljudstvo in omaje zupanje v državno upravo, in poleg tega še, da zbira podatke o naši vojski in narodni obrambi.

Dolžnost vseh Jugoslovanov — moških in ženskih, majhnih in velikih — je, da vse, kar okrog sebe vidijo ali zvedo in kar bi zanimalo državno obrambo in varnost države, nemudoma sporočijo — najbolje osebno — najbližji vojaški oblasti. Vsa poročila o gornjem sprejemajo: Generalštab štaba dravske divi-

zijske oblasti v Ljubljani, Metelkova ulica, in komande mesta po vseh garnizijah.

Naprošajo se vsi rodoljubni ljudje te države, naj posvetijo vso pozornost tujim osebam, med katerimi so po navadi tuji agenti in vohuni. Večkrat imajo tudi na videz brez-pomembni podatki ogromno važnost. Vedno moramo imeti pred očmi, da je potrebno, da tudi na ta način storimo svojo dolžnost do kralja in domovine. Bodite v tem smislu vestni, ker boste s tem koristili državni skupnosti in samim sebi.

JUGOSLAVIJA JE NAM SLOVENCEM BISTVENA PODLAGA NAŠEGA NARODNEGA ŽIVLJENJA.

Dr. Jože Jeraj v knjigi »Slovenci in Jugoslavija«, ki se dobi za 2 din v prodajalnah Tiskarne sv. Cirila.

Predsednik Združenih ameriških držav Roosevelt (desno) v razgovoru z ameriškim zun. ministr. Hullom

General Gaisan, vrhovni poveljnik švicarske zvezne vojske, nadzoru-je obmejne straže

General Abe, japonski poslanik v Nankingu pri Japoncem prijazen in od vseh nepriznani kitajski vladi

Otroka z danskega ozemlja Grönlandije, katero bo sedaj verjetno zasedla Kanada

prodal in se kam drugam preselil. Kmalu pa je to misel opustil, ker si je rekel, da bi ljudje menili, češ iz strahu je zbežal.

Dva dni ni z nikomer spregovoril, tudi z ženo ne, čepel je po ves dan pri svoji pisalni mizi in je strmel predse. Šele ko mu je Tilka pripeljala otroka: Tončka, ki je spolnil tri leta, in dveletno Ančko, se je možu obraz razjasnil. Božal je mala dva, ki ju je imel čez vse rad, in ju vzel v naročje. Potem je mignil ženi, naj ju spet vzame s seboj, in se je spet vdal svojim mrkim mislim. Tretji večer pa, ko sta se spravljal z ženo spat, je iznenada spregovoril.

»Ti, haha,« se je po sili zasmel, »jaz mu bom že pokazal, kdo je kateremu kos, temu strahopetcu.«

»Koga pa misliš, Jurij?« ga je žena plaho vprašala.

»Koga neki, če ne tega Kranjca? Strahopetno se je izmazal, gladko je vse utajil. Fej ga bodi!«

Ko mu žena ni na to nič odgovorila, je vzkipeł:

»Ti mi ne verjameš. Rajši verjameš onemu petelinu. Ti z mojimi sovražniki držiš.«

»Še na misel mi ne pride, da bi s kom držala,« se je zdaj tudi žena razvnela. »Mene ne briga, kaj imate vi moški med sabo. Opravite sami svoje prepire!«

»Ali tako? Tebi je vseeno, če tvojega moža po ceklji vlačijo.«

»Sam si si skuhal, kar si si. Mene nisi hotel poslušati. Kaj ti naj zdaj pomagam?«

»Ni mi treba pomagati. Sam si bom pomagal... Poslušaj, kaj ti pravim! Cerkev v Šentanelu je bila in je zame ni več. Ne bom šel več v njo. Svoj živi dan ne pre-stopim več praga v šentanelsko cerkev.«

»Za božjo voljo, ne govori vendar takih reči!«

»Jaz ne govorim kar tako. Če kaj rečem, potem to drži.«

»Kam pa boš ob nedeljah potem hodil k maši? Na Bistrico dol je dve uri.«

»Kdo pa pravi, da pojdem na Bistrico? Bistriški fajmošter je tudi Kranjec in si je z našim dober. Ta dva bi imela svoje norce z mano.«

»V Toplo gor pa je še dalje in poti so slabe.«

»He — v Toplo da bi letal? Da bi se mi ljudje smejali, ha? Tak norec nisem.«

»Kam pa potem hočeš ob nedeljah k opravi?«

»Če me v cerkvi osirajo, nisem več dolžen v cerkev hoditi. Fajmošter naj ve, da me je iz cerkve pregnal!«

»Pa vendar ne boš Bogu kljuboval, če ti je kaj navzkriž prišlo?«

»Bogu ne kljubujem. Fajmošter ni naš Bog.«

»Ampak zapoved je božja, da moraš nedelje posvečevati.«

industrija železa, je postal poleg nafte nepogrešljiva surovina naše zemlje.

Najmlajši invalid iz svetovne vojne. Dva in dvaset let po svetovni vojni je praznoval pred dnevi najmlajši invalid te vojne svoj 25. rojstni dan. Po tragičnem naključju je izgubil mladi Madžar Laszlo Robota obe nogi. Takoj po izbruhu vojne so morali več madžarskih vasi izprazniti. Rusi so prestopili meje na Karpatih, ljudje so bežali pred sovražnim ognjem v zaledje. Med begunci je bila tudi kmetica Robota s svojim dveletnim sinčkom. Ko je šla čez cesto, je priletela granata in jo ubila. Detetu je izstrelek odbil obe nogi. Sosedji so vzeli težko ranjenega dečka s seboj in zdravniki so se potrudili,